

СОЦІАЛЬНА РОБОТА З ЖІНКАМИ (ІСТОРИЧНИЙ АСПЕКТ)

Соціальна робота з жінками є важливим напрямком соціальної роботи, специфіка та особливості якого визначаються традиційною роллю жінки-матері, жінки-берегині, активної учасниці громадського і суспільного життя. Видатний американський соціолог О. Шпенглер писав, що «від материнської турботи шлях веде до турботи батьківської і тим самим до найвищого символу часу, який виокреслився у колі великих культур, – до держави. Те, що означає для матері дитя, а саме будучина і стійкість власного життя, так що в материнській любові так би мовити усувається відокремленість двох окремих істот, те саме означає для чоловіків військова община, шляхом якої вони оберігають дім, жінку і дитину і, отже, весь народ, його будучину й активність. Держава – це внутрішня форма, «буття-у-формі» нації, а історія у прописному смислі і є та сама держава, яка взята не як дещо рухоме, а як самий рух. Жінка, як мати, є історія; чоловік як воїтель і політик, робить історію».

В Україні жінка посідала визначне місце у суспільному житті, була більш вільною, самостійною порівняно з жінками в інших країнах. Відомі приклади, коли ще за часів Київської Русі жінки брали активну участь у політичному житті. Наприклад, будучи регентшею, велика княгиня Ольга очолювала два посольства у Візантії, мати Івана Грозного – Олена Глинська значною мірою впливала на державні справи. Княгиня Анна мати князя Данила Галицького – також брала активну участь у політичному житті тощо.

Відомо, що за порадою митрополита Леонтія князь Володимир у 1001 р. заснував чоловічий і жіночий училищні монастирі, в яких навчали грамоті. Київський жіночий монастир був одним з перших подібних навчальних закладів Європи, а не тільки Київської Русі.

Домостроївський уклад утверджується на Русі, починаючи з XVI ст. Саме тоді влада сконцентрувалася в руках царя, а освічені жінки, такі як Ксенія Борисівна Годунова, жінки царя Олексія Михайловича – Марія Милославська і Наталія Нарішкіна, сестри Петра I – царівни Софія і Наталія – стали рідкістю.

Навчальна система Катерини II, яка була сформована під впливом просвітників Дж. Локка і Ж. Ж. Руссо, зумовила у 1765 р. створення товариства шляхетних дівчат для 200 вихованок. Вони мали стати «взірцем

жіночих достоїнств». Статут товариства, що пізніше було реорганізовано у Смольний монастир, був належно оцінений першими інтелектуалами Європи – Вольтером, Я. Грімом, Д. Дідро.

Смольного мала перебувати там 12 років, починаючи з 6-річного віку. Навчальний план Смольного для того часу був дуже гуманним і узагальнював передовий педагогічний досвід.

Середня жіноча освіта мала становий характер. Вона була доступною переважно для дівчаток із дворянських сімей. Саме для них були створені 27 закритих закладів за типом Смольного інституту і приватні пансіони, які вперше виникли за часів царювання дочки Петра I – Єлизавети Петрівни.

Загальновизнаною є думка, що рівень культури кожного народу визначається ставленням до жінок. «Від давніх давен, – писав Іван Франко, – всі учені люди, котрі пильно придивлялися до життя руського народу, признавали, що русини обходяться із своїми жінками далеко лагідніше, далеко гуманніше й свободніше, аніж їх сусіди. Свободна воля жінки наводить тут далеко більше пошанування, ніж, наприклад, у великоросів; в родині жінка займає дуже поважне і почесне становище, бо навіть веде своє окреме (жіноче, домашнє) хазяйство побіч мужичого, до котрого мужик рідко коли мішається. Ніякого важнішого діла мужик не робить без поради з жінкою, бо дуже часто розумна і відважна жінка уміє у всіх поставити свою волю супроти мужикової. Що вже й говорити о тім, що через таке чесне і людське держання жіноцтво руське мусило й само своїм характером вийти далеко краще, розвиганіше, ніж се бачимо у сусідніх племен. Се також признали трохи чи не всі етнографи, не кажучи вже о великій щирості і ніжності чуття, котре такими чистими перлами вилилося в незлічимих чудово гарних піснях жіночих; уже сама зверхня подоба руського жіноцтва – складна, свободна, гарна; само його сміле та певне виступування супроти чужих жінок серед людського народу».

Питання «чоловік – жінка» найскладніше і найважче як у соціальному, так і в психолого-педагогічному аспектах. Мабуть, жодна раціональна педагогічна думка в історії людства не народжувалася у таких тривалих пекельних муках, як та, що стосується справедливого розв'язання проблеми взаємин між чоловіком і жінкою. Мабуть, у висвітленні жодної проблеми педагогіки, а тим більше філософії чи соціології, немає стількох різних тлумачень і нашарувань, як у проблемі «чоловік – жінка».